

Помежи нами море сине
Шумить бездонне,
По нім, як лодка, думка лине
І в хвилях тоне;
Над ним, як мева, жаль літає
І біла туга —
Була мойому серцю раєм.
Не буде друга!

Була для серця мого раєм,
Рожевим квітом,
Що десь далеко процвітає
За нашим світом;
Над тим буденним світом сірим
В чудовім краю —
Тому так дуже, так без міри
Її кохаю!

І хоч ніколи, ах, ніколи
До того краю
Ні по неволі, ні по волі
Не завітаю
І не стріну та й не побачу,
Даремна воля —
Тим більше люблю, чим більше трачу,
Така вже доля!

Помежи нами море сине
Шумить бездонне,
По нім, як лодка, думка лине
І в хвилях тоне.
Над ним, як мева, жаль літає
І біла туга —
Була моему серцю раєм,
Не буде друга.

Текст наводиться за збірником [«Богдан Лепкий. Поезії»](#), 1990 . [Цикл «Весною»](#);